

J. Maciejczuk

Suraż, st. 119, gm. loco, woj.
białostockie, AZP 41-84/-

Informator Archeologiczny : badania 26, 88

1992

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Suraż, st. 119
gm. loco, woj. białostockie
AZP 41-84/—

Konserwator Zabytków Archeologicz-
 nych w Białymstoku

Badania ratownicze prowadził mgr J. Maciejczuk. Obiekt mieszkalny z VII-IX w.

Obiekt mieszkalny został przypadkowo odkryty przez właściciela posesji w trakcie pogłębiania piwnicy. Zachował się jedynie fragm. północnej i zachodniej ściany obiektu. Miał on w przybliżeniu kształt prostokątny o wymiarach 1,9 x 1 m. Wypełnisko stanowiła intensywnie czarna, piaszczysta ziemia z licznymi kamieniami wtórnie przepalonymi. W wypełnisku natrafiono na kilkadziesiąt fragm. ceramiki pochodzących z ok. 14 naczyń. Większość ceramiki była ornamentowana i zlokalizowana w południowo-zachodniej części obiektu.

Badania będą kontynuowane.

Szczecin-Stare Miasto, st. 20
Podzamcze, kwartał VI
AZP 30-05/77

Polska Akademia Nauk Instytut Archeologii i Etnologii Pracownia Archeologiczna w Szczecinie

Badaniami kierował doc. dr hab. Władysław Łosiński. Prace terenowe prowadził mgr Andrzej Pankowski (autor sprawozdania) przy współudziale mgr mgr Anny Kowalskiej, Marka Dworaczyka i Michała Brzostowicza. Konsultował prof. dr hab. Lech Leciejewicz. Finansowane przez Urząd Miejski w Szczecinie. Szósty sezon badań. Przyportowa dzielnica miasta średniowiecznego.

Badania prowadzono w 2 wykopach o wymiarach 10 x 7,5 m oraz 10 x 5 m. W pierwszym rozpoznano 6 poziomów osadniczych związanych z zabudową dzielnicy przyportowej. Najniższy, XVIII poziom konstrukcyjny, na który składały się 2 budynki zrębowe i jeden plecionkowy, datować można na 1 poł. XIII w. W wykopie tym kontynuowano eksplorację drewnianego, czterowarstwowego rusztu, stanowiącego umocnienie gruntu pod budynek późnośredniowieczny. Na podstawie materiału ceramicznego czas jego budowy ustalono wstępnie na przełom XIII i XIV w.

Drugi z wykopów dostarczył niezmiernie ważnych materiałów do poznania zasięgu najstarszego portu szczecińskiego. Odkryto tu skrzynię drewnianą, analogiczną do skrzyni z badań najstarszego portu prowadzonych w l. 1976-80. Rozpoznano ponadto pozostałości drewnianych umocnień grząskiego terenu przybrzeżnego, ułatwiającego dotarcie do właściwego koryta rzeki. Konstrukcję tę w świetle materiału ceramicznego należałoby datować na XII w.

Pozyskano wiele zabytków rzucających światło na zajęcia ówczesnych mieszkańców Szczecina. Do najciekawszych należą: 2 wiosła, kilka paciorków szklanych, szklana kostka do gry, przeszliki gliniane, pływaki i ciężarki do sieci, fragm. poszycia burt łodzi, półfabrykat i wyroby bursztynowe.

Zabytki i dokumentacja przechowywane są w Pracowni Archeologii Instytutu Archeologii i Etnologii PAN w Szczecinie.

Badania będą kontynuowane.